

1. *Catastrofe!*

Soms sneeuwt het in april. Ook op Prinsenmeer, één van de elf locaties van het vakantieparkenimperium van Peter Gillis: de Oostappen Groep. Peters Rolls-Royce Phantom is vanochtend vanwege de gladheid door vijf mannen aangeduwd voor een stoplicht in Helmond, op weg naar het park in Ommel. De banden van zijn grijze Rolls bleven maar ronddraaien, het leek wel een wasmachine. Sneeuw spatte alle kanten op. Heeft hij geen winterbanden dan? “Winterbanden? Dat kost mij te veel geld. Weer 5.000 euro,” gromt hij.

De grootste campingbaas van Nederland heeft zich naar het park gehaast, omdat hij alarmerende telefoontjes heeft ontvangen van gasten van wie de tenten voor hun caravans zijn ingestort. Ook de voorgevel van de tent van zijn schoonfamilie heeft het begeven als gevolg van smeltwater. Een cameraploeg wil het tafereel graag vastleggen, aangezien Peter de hoofdrolspeler is in *Massa is kassa*, een reallifesoap die wordt uitgezonden op SBS6. Dit is gouden materiaal voor een volgende aflevering. De ouders van zijn dertig jaar jongere vriendin Nicol staan al een tijdje op het park en figureren in de serie, veelal in de rol van slachtoffers van klein menselijk leed.

Peter is uit zijn humeur. Niet alleen vanwege de slippartij, maar vooral vanwege de telefoontjes van verontruste gasten. Waarom krijgt hij die berichten? Zoon Mark is chef op het park, die moeten ze lastigvallen, niet hém.

Hij belt zijn jongste zoon. “Catastrofe!” zegt hij zonder introductie. Mark heeft niet alert genoeg gereageerd op de klachten, vindt hij. “Jij moet die mensen bellen, dat is hun bezit.” Maar liefst 78 tenten blijken te zijn beschadigd.

Nicol is al vooruitgesneld om haar ouders te ondersteunen. Hennie en Nelis Kremers zijn, samen met de hond, naar de keuken op het

hoofdkantoor van Prinsenmeer gevlucht. De filmploeg is er ook en staat klaar om het drama vast te leggen. “Hier kunnen we echt niks aan doen hè. Dat moeten we eerst netjes terugzetten,” verontschuldigt Nicol zich.

Terugzetten? Geen sprake van! De campingbaas wil de rauwe werkelijkheid laten zien, geen opgepoetst tv-plaatje: “Nee, gewoon mooi filmen. Met een straalkachel in een ingestorte tent zitten. Laten we het nou niet mooier maken dan het is. Dit is ook kamperen,” regisseert hij.

Nicols ouders zitten enigszins bibberend in het keukentje. Het valt even helemaal stil in het vertrek. Zelfs de hond, normaal gesproken een rusteloze veelblaffer, maakt geen geluid. “Weet je waarom hij zo stil is? We hebben een methode gevonden om hem rustig te krijgen,” zegt Hennie, starend naar het beest onder de stoel.

Peter: “Met een geurdoekje, toch? Dat heb je al drie keer verteld.”

Hennie: “Ik zeg niks.”

Peter: “Je gaat het nu voor de vierde keer vertellen? Je hebt zo’n geurdoekje, zo’n babydoekje van de Aldi, om...”

“Ik ga nooit niet naar de Aldi!”

“Van de Lidl.”

De hond snuift zacht en draait zich om. Menno, de regisseur die buiten het rampgebied heeft geïnspecteerd, komt binnen. “78 Tenten hebben schade, hoor ik,” zegt hij. “Zullen we beginnen met de eerste vijf?”

Hennie: “Het beste vermaak is leedvermaak.”

Peter, die van de gemeente Asten een boete opgelegd heeft gekregen omdat er op zijn park illegale arbeidsmigranten zouden wonen, ziet dat anders: “Nou, een boete van 5 ton en nog eens 250.000 als sanctie is leed en géén vermaak. Wat interesseert mij zo’n tent.” Tegen de auteur van dit boek: “Schrijf je dit wel allemaal op?”

De SBS-ploeg wil nu graag de instortscènes draaien, en vraagt zich af waarom Nelis niet reageerde op berichten. Hennie antwoordt voor hem. “Nelis is zijn telefoon vergeten.”

Nelis: “Die zat in een andere blouse.”

Hennie: “Zat die blouse in de was?”

Nelis: “Nee, nee, ik moest een andere blouse aan voor deze opnames.”

Peter staat op. “Nou, we gaan in het tentje andermans leven bekijken. Als het helemaal in elkaar is gezakt, blijf ik lekker in mijn Rolls zitten.”

Nelis: “Kijken of ze nog iets kunnen redden.”

Peter: “Paar andere pijpen erin en dan is het misschien goed.”

Hennie: “Die aluminium pijpen, die...”

Peter: “Pijp jij nog weleens?”

“Ooit,” zegt Hennie.

Nicol zucht: “Jongens...”

Hennie: “Met slagroom erbij.”

Nicol: “Ik heb net gegeten.”

Peter: “Ik zei nog tegen hem (kijkend naar Nelis): ‘Moet je geen tweepersonsbed hebben in die caravan?’ Zegt hij tegen mij: ‘Voor die twee minuten?’ ”

Nicol: “Nou, ik word hier kotsmisselijk van.”

Peter, ineens heel serieus: “Wel fijn dat ik zo goed kan opschieten met mijn schoonouders, vind je niet? Alles staat altijd klaar voor mij. Erwtensoep, een biertje, een wijntje... Perfect geregeld, een sprookje. Het zijn schatten van mensen.”

Nicol: “Nou, ik hoef het niet te weten van die twee minuten.”

Hennie: “Dat is toch lekker!”

Nicol: “Wat achter de gesloten deuren van de caravan gebeurt, moet achter de gesloten deuren blijven.”

Peter: “Nicol, dit moet in het boek. Dit móet in het boek.”

Nicol trekt een verwrongen gezicht. Peter kijkt bezorgd. “Ga dingen nou gewoon eens oplossen in plaats van steeds thuis te zitten simmen.” Hij vertelt dat Hennie op hem afstormde toen ze hoorde dat zijn dochter een relatie onderhield met een man die haar vader had kunnen zijn. Toen Peter meedeelde dat hij ongebonden was, werd hij meteen opgenomen in de familie. “Ik zei nog tegen haar (hij wijst naar Hennie): ‘Meidje, als we samen op de wc gaan zitten, schijten we dezelfde stront.’ Toen was het meteen goed. Ik ben net als mijn schoonouders

van de oude stempel. Nicol is van de moderne stempel.”

Nicol: “Zij, met zijn drieën (ze wijst naar Peter en haar ouders) snappen niet dat het geen 1960 meer is, af en toe.” Ze geeft toe dat haar relatie met Peter niet door iedereen op waarde wordt geschat. Bij een bezoek aan het ziekenhuis, waar Peters doodzieke moeder Paula verbleef, kroop ze in de wachtkamer bij gebrek aan stoelen op schoot bij haar oudere vriend. Een ouder echtpaar keek vertederd naar de liefkozing. “Oh wat is dat toch fijn, vader en dochter zo samen,” zeiden ze. Toen reageerde Peter als volgt: “Nou, ik zit liever in haar dan in mijn zondagse broek.”

Nicol moet lachen om haar ongepolijste biecht. “Die man stikte bijna.”

Hennie: “Ik denk dat er heel veel mensen jaloers zijn op Peter.”

Peter: “Jazeker.”

Dan verplaatst het gezelschap zich naar het gehavende tentenkamp. Peter voorop, met in zijn kielzog zoon Mark, vriendin Nicol en zijn schoonouders. De regen stort en de camera snort. Peter is ramptoerist op zijn eigen vakantiepark. En een klein beetje regisseur van zijn eigen soap. “Kijk jongens, die tent is ingestort. Inzoomen. Mooie tv,” zegt hij tegen de cameraploeg van SBS. De crew, die nauwelijks aangespoord hoeft te worden om sensationele beelden te draaien, hapt gretig toe.

De tent van Nelis en Hennie is getroffen door een hoosbui met windkracht tien. De voorgevel is door de hoeven gezakt, met veel waterschade tot gevolg. Het gasstelletje in de voortent is gelukkig niet geraakt. Hennie serveert koffie en praat honderduit over haar ervaringen met Peter, en over haar bijdragen aan *Massa is kassa*. “We worden overal herkend. In de Lidl, bij de tandarts. We komen in elk seizoen terug.” Ze vertelt dat ze aanvankelijk schrok toen ze hoorde dat haar dochter het met een man had aangelegd die maar een paar jaar jonger was dan haar eigen echtgenoot. Maar die vrees ging snel voorbij, toen ze Peter voor het eerst ontmoette.

Ze vertelt haar kant van hun kennismaking. “Ik kwam hem hier op Prinsenmeer tegen en ben op hem afgestormd. ‘Bende gij getrouwd?’

vroeg ik. ‘Nicol is 28, jij bent 56.’ Toen hij zei dat dat niet het geval was, was het ook goed voor mij,” verklaart ze. “Wie ben ik dan? Dan bemoei ik me nergens meer mee.”

De hond blaft. Nelis, die al een tijd zwijgzaam aan een biertje zit, zegt ineens ook iets: “Ze zijn oud en wijs zat.”

Binnenkort emigreren Peters schoonouders naar een appartement in het Spaanse Alicante, met wat hulp van hun vermogende schoonzoon. Die heeft er eerder ook voor gezorgd dat ze op Prinsenmeer op één van de betere plekken kwamen te staan: op rij 1 bij de entree. VIP-plaatsen.

Moeder Hennie is “keiblij” dat ze naar Spanje verhuist. Ze heeft hele goede herinneringen aan de Costa del Sol, waarna ze een volgende pikante ontboezeming doet die Nicol zal doen gruwelen: “Ons Nicol is verwekt in Spanje. Ik had al twee kinderen en was gesteriliseerd, maar dat heb ik ongedaan laten maken, toch Nelis?” Die nipt aan zijn blikje Heineken. “Ja, toen we Nicol maakten, kwam één van de kinderen net binnen. We werden betrapt onder de dekens. Die zei: ‘Kijk nou, ons pap ligt boven op ons mam!’ ”

Als Nicol later ter ore komt dat haar moeder weer heel persoonlijk is geweest, zegt ze: “Ze moeten echt ducttape op haar mond plakken.” Peter trekt zich er weinig van aan. Hij heeft een goede band met Nelis. Met hem speurt hij soms naar nieuwe Harley-Davidsons voor in zijn verzameling, die inmiddels de honderdtwintig exemplaren is gepasseerd. Nelis haalt de gekochte motoren vaak op in het buitenland. “Dat vindt die man fijn. Dan is hij even weg.”

De grote baas komt na de opnames nog even buurten in de tent. Als hij zijn schoonvader een blikje Heineken ziet drinken, is hij opgelucht. Nelis bodemt normaal gesproken Bavaria en Kornuit, maar heeft goed geluisterd naar de oekazes van zijn schoonzoon. Op zijn verzoek is hij overgestapt op de Amsterdamse bierbrouwer, de hofleverancier van het vakantiepark. Peter heeft namelijk telefoontjes gekregen van leveranciers die zich eraan storen dat er producten van concurrenten te zien zijn in *Massa is kassa*. Vrumona constateerde